

Postanowienie z dnia 21 stycznia 2000 r.

II UKN 322/99

Podlega odrzuceniu kasacja, która zarzuca wyrokowi sądu drugiej instancji w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, wyłącznie naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Przewodniczący: SSN Teresa Romer (sprawozdawca), Sędziowie SN: Jerzy Kuźniar, Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2000 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Marka O. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w R. o składki na ubezpieczenie społeczne, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 grudnia 1998 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e

Marek O. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w R. z dnia 25 lipca 1997 r. W decyzji tej organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca ma obowiązek opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie transportu samochodowego za okres od 1 lipca 1993 r do 22 stycznia 1997 r w kwocie 6.591 złotych 86 groszy oraz odsetek za zwłokę należnych od tej kwoty w wysokości 6. 899 złotych 50 groszy. Zdaniem wnioskodawcy nieopłacenie składek spowodowane zostało zaniedbaniem pracownika organu rentowego.

Wyrokiem z dnia 9 marca 1998 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rybniku oddalił odwołanie. Zdaniem Sądu wnioskodawca nie dopełnił wymagań formalnych związanych z obowiązkiem ubezpieczenia społecznego z tytułu

prowadzenia działalności gospodarczej i dlatego decyzja ZUS zobowiązująca go do zapłaty zaległych składek na ubezpieczenie społeczne jest zgodna z prawem. Sąd w uzasadnieniu powołał się na to, że pismem z dnia 5 sierpnia 1993 r wnioskodawca został przez organ rentowy wezwany do dopełnienia formalności związanych ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego. W odpowiedzi poinformował on jedynie ZUS, że prowadzi działalność gospodarczą oraz posiada gospodarstwo rolne i z tego tytułu jest objęty obowiązkiem ubezpieczenia społecznego rolników. Organ rentowy nie zareagował na to pismo i dlatego decyzją z dnia 1 grudnia 1997 r zmienił swoją decyzję z dnia 25 lipca 1997 r w ten sposób ,że zobowiązał wnioskodawcę do opłacenia składek za okres od 1 lipca 1993 r do 2 stycznia 1997 r bez odsetek za zwłokę. Zdaniem Sądu Wojewódzkiego decyzja w zakresie zobowiązującym wnioskodawcę do zapłacenia składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej jest uzasadniona.

Marek O. zaskarżył wyrok Sądu Wojewódzkiego apelacją, zarzucając naruszenie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin (Dz.U. 1989 r. Nr 46, poz. 250 ze zm.) i wniósł o zmianę tego orzeczenia oraz decyzji organu rentowego i zwolnienia go od obowiązku uiszczenia składek na ubezpieczenie społeczne za sporny okres.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 1998 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach oddalił apelację, podzielając stanowisko Sądu Wojewódzkiego wyrażone w zaskarżonym wyroku.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok kasacją . Zarzucił w niej Sądowi drugiej instancji naruszenie art. 8 i 9 kodeksu postępowania administracyjnego. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Wojewódzkiego w Katowicach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z treści art. 1 KPC wynika jasno, iż przedmiotem sądowego postępowania cywilnego mogą być jedynie sprawy cywilne. Za takie uznaje się sprawy wynikające ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy, jak również sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz inne, do których przepisy kodeksu cywilnego stosuje się z mocy ustaw szczególnych. Zarzut kasacji naru-

szenia art. 8 i 9 kodeksu postępowania administracyjnego przez Sąd Apelacyjny przy wydawaniu zaskarżonego wyroku jest całkowicie chybiony, albowiem przepisy kodeksu postępowania administracyjnego nie miały w ogóle zastosowania w sprawie której wyrok ten dotyczy. Z tego względu kasacja, jako nie spełniająca podstawowych warunków formalnych określonych w art. 393¹ KPC i nie czyniąca zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego (art. 393³ KPC) polega odrzuceniu.

Biorąc pod rozwagę powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====